

ת"פ 36912/10/16 - מדינת ישראל נגד נ"ג

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 36912-10-16 מדינת ישראל נ' נ"ג
לפני כבוד השופט עמית דניאל בארי

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אסף כרמונה

המאשימה

נגד

נ"ג

ע"י ב"כ עו"ד תמר נבו

הנאשם

הכרעת דין

כללי

1. המדינה מייחסת לנאשם שהוא גרוש מהגב' ל"ב (להלן "המתלוננת") שני אישומים.
2. באישום הראשון טוענת המאשימה כי המשך שלושה חודשים עובר ל-29.5.16, בשעות הבוקר, הגיע הנאשם סמוך למקום עבודתה של המתלוננת, 'קפה קופיקס' ברחוב אבן גבירול בתל אביב, נעצר מול חלון בית הקפה והביט במתלוננת דקות ארוכות במבט מאיים.
התביעה טוענת כי הנאשם פגע בפרטיותה של המתלוננת בכך שבלש אחריה באופן שהטריד אותה.
3. כשבוע עובר ליום 29.5.16, בשעות הבוקר יצאה המתלוננת להפסקה בסמוך לבית העסק, למקום הגיע הנאשם אשר איים עליה בכך שעשה תנועה של סכין על הצוואר ואמר לה "העונש שלי ושלך יהיה הילד".
4. בגין אישום זה יוחסו לנאשם עבירת אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן "החוק") ועבירה של פגיעה בפרטיות - בילוש או הטרדה אחרת, עבירה לפי סעיף 2(1) לחוק הגנת הפרטיות תשמ"א - 1981.

5. באישום השני נטען כי ביום 29.5.16 בשעות הבוקר, ברחוב ישעיהו בת"א, הגיח הנאשם לפתע סמוך למתלוננת אשר נבהלה מנוכחותו.

באותן נסיבות אמר הנאשם למתלוננת כי מעוניין בבדיקת אבהות ודרש ממנה לשלם לו 100,000 ₪ כפי שהתחייבה, הנאשם איים על המתלוננת כי יפגע בה ובבנם המשותף אם לא תענה לדרישותיו, עד חג השבועות. הוא ציין כי ישפוך חומצה על פניו של ילדם וזה יהיה העונש שלה, לשבת בבית ולטפל בילד.

6. בגין האמור לעיל, יוחסה לנאשם עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק.

7. הנאשם אישר כי המתלוננת היא גרושתו. הוא אישר כי עבר סמוך לקפה שעבדה בדרכו לעבודתו. הוא הכחיש כי איים עליה.

לגבי האישום השני, אישר הנאשם כי פגש במתלוננת ודרש שתבצע בדיקת אבהות. הוא אישר כי היא חייבת לו סכום כסף.

הנאשם הכחיש את האיומים.

מהלך הדין

8. עדי התביעה שהעידו בפניי עשו עלי רושם אמין. יודגש כבר בתחילת הדברים שהמחלוקת בין הצדדים מצומצמת. הנאשם מאשר כי עבר מספר רב של פעמים ליד בית הקפה בו עבדה המתלוננת, עצר, חיך ועשה סימנים שרוצה לדבר איתה.

הנאשם גם מאשר כי היה מפגש בין הצדדים ביום 29.5.16 בשעה 05:30 לערך וכי העלה בפני המתלוננת דרישה לבצע בדיקת רקמות ולתת לו סך של 100,000 ₪.

9. הנאשם עשה עלי רושם לא אמין. תחילה טען כי עצר ברמזור בסמוך לקופיקס, בהמשך הודה כי עצר סמוך לבית הקפה והסתכל פנימה.

הנאשם אישר כי בסוף התבונן במתלוננת, חיך, עשה לה סימנים והשאיר לה עלה זית.

10. גם לעניין הסכסוך ביניהם, תחילה נמנע הנאשם מלפרט את מהות הסכסוך. בהמשך אישר הנאשם כי מדובר בדרישתו לקבל לידיו רכוש השייך לאביו המנוח וכן סכום כסף שלדבריו, המתלוננת התחייבה לשלם לו בתמורה לויתורו על הדירה שגרו בה.

הנאשם גם כועס ליחס של בנו המשותף עם המתלוננת, למרות שלדבריו סייע לו. הנאשם גם אישר כי

דרש בדיקת רקמות כדי להקניט את המתלוננת וכיוון שלא זכר את ממצאי הבדיקה הראשונה.

12. במהלך עדותו בפניי, התפרץ כעסו של הנאשם כלפי המתלוננת, טון דיבורו הפך לצעקות והיה ברור כי הכעס נובע משנים רבות של מתח בין הצדדים.

13. עד התביעה רפאל רפאלוב שעבד עם המתלוננת, אישר כי הנאשם הגיע ליד בית הקפה תקופה ממושכת. הוא הוסיף כי המתלוננת הייתה נתונה למתח רב.

העד מסר כי ראה באופן מפורש את תנועת האיום (שיסוף הגרון) שנעשה על ידי הנאשם. עד זה לא זכר אם הנאשם אמר דבר מה בנוסף לתנועת האיום.

14. נוכח הדברים שצינתי לעיל, אני קובע כי הנאשם הגיע ליד בית הקפה 'קופיקס' כמעט מדי יום, התבונן במתלוננת כמפורט בכתב האישום.

נוכח ממצאי המהימנות שקבעתי, אני קובע כי הנאשם איים על המתלוננת כמפורט באישומים הראשון והשני, לא שוכנעתי כי הנאשם עקב אחר המתלוננת באירוע מיום 29.5.16 ואין לשלול את האפשרות כי המפגש היה מקרי.

ההיבט המשפטי

15. המדינה מייחסת לנאשם עבירה של פגיעה פרטיות לפי סעיף (1)2 לחוק הגנת הפרטיות. סעיף (1)2 מתייחס לאחת ההגדרות של פגיעה בפרטיות. הסעיף קובע:

"פגיעה בפרטיות היא אחת מאלה:

(1) בילוש או התחכות אחרי אדם, העלולים להטרידו, או הטרדה אחרת."

16. סעיף העבירה הוא סעיף 5 לחוק אשר קובע:

"הפוגע במזיד בפרטיות זולתו, באחת הדרכים האמורות בסעיף (1)2, (3) עד (7) ו-(9) עד (11) דינו מאסר 5 שנים."

17. בפרשת וקנין, נידונה הפרשנות שיש לתת להגדרה שבסעיף (1)2 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א - 1981.

בד"נ 9/83 בית הדין הצבאי לערעורים נ' וקנין פד"י מ"ב (3), 837, קבע הנשיא שמגר כי בבילוש

והתחכות אחרי אדם מתייחסים למעקב המבוצע באופן חשאי. "הטרדה אחרת" עניינה מעקב גלוי.

18. הסעיף איננו דורש הטרדה בפועל, אלא די במעשים העלולים להטריד.
19. חוק הגנת הפרטיות מאפשר הגשת תביעה אזרחית בגין העילה של פגיעה בפרטיות, באותם מקרים שפורטו בסעיף 5, ניתן להגיש כתב אישום בעבירה שהיא פשע, שדינה 5 שנות מאסר.
20. בתי משפט הביעו לא פעם את דעתם כי בחירה באישום הפלילי צריך להיעשות בזירות וכי יש לבחור, במקרים המתאימים בעבירה אחרת, המתאימה להתנהגות הפסולה.
21. בספרו "דיני הגנת הפרטיות" הוצאת פרלשטיין גינסור מציין עו"ד אלי הלם, כי הפרשנות המצומצמת שניתנה להגדרה של פגיעה בפרטיות הביאה לצמצום הגשת תביעות אזרחיות. נוכח הגדרה מצמצמת זו אף לחקיקת חוק "הטרדה מאיימת" תשס"ב - 2001. חוק שברובו חופף את האיסורים שבחוק הגנת הפרטיות.
22. גם המחבר דן ח' בספרו "ההגנה על הפרטיות בישראל" מילוא הוצאת לאור בע"מ (2006) סבור שיש לעשות שימוש זהיר בעבירות לפי חוק הגנת הפרטיות.
23. מן הכלל אל הפרט. הגעתו של הנאשם ברצף סמוך לבית הקפה בו עבדה המתלוננת, נוכח היחסים המעורערים, ביניהם נעשתה במזיד. הנאשם ידע כי הגעה זו הייתה עלולה להטריד את המתלוננת.
24. למרות הדברים שצוינו לעיל ונוכח שיקולי מדיניות ההעמדה לדין הרצויה, יש לקבוע כי מעשיו של הנאשם שהגיע למקום פתוח לציבור, לא עשה מעשים שיש בהם חומרה, לא הוזהר על ידי המתלוננת, כי מעשיו הם בגדר "זוטי דברים" כמשמעותו של מונח זה בסעיף 34 י"ז לחוק העונשין.
- לאור זאת החלטתי שלא להרשיע את הנאשם בעבירה של פגיעה בפרטיות.

סוף דבר

25. הנאשם מורשע בשתי עבירות איזמים שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ד סיוון תשע"ט, 17 יוני 2019, במעמד הצדדים